Död råtta, fas 2

Novell

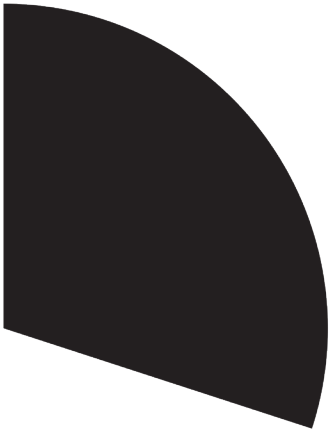

Simon F. Kant
I översättning av
Simon K. Jensen

Död råtta, fas 2

Hjälp. Jag behöver hjälp, det fattar jag. Men jag är inte dum, vi får ingen hjälp. Det har gått snart fyra veckor och vi är fortfarande fast. Maten tog slut för många dagar sedan, och nu är läsken slut. Jag har försökt allt. Det här verkar vara slutet. Är det så här slutet ser ut?

Jag har väntat länge. All min energi har använts till att överleva, jag ville inte slösa dyrbar tid på att skriva. Det är ironiskt att samma dag som jag insåg att jag ville bli författare, så krossades mitt liv och alla möjligheter försvann. Min hjärna kommer att lägga av snart, jag måste börja skriva nu. Jag skriver för att de som hittar mitt lik ska veta vad som hände.

Varför är *det* så jävla viktigt? Jag är en nolla, jag är misslyckad, ingen kommer att bry sig om att jag är borta. Nej, jag är inte misslyckad, men det spelar ingen roll, eftersom *ni* är helt övertygade om det. Ni är makthavare. Ni har makt över era liv. För första gången är jag avundsjuk, och det gör att jag hatar er.

Jag får inte sväva iväg nu, inte bli författare, det är viktigt. Jag måste hålla mig till detaljerna, annars dör jag innan jag skriver det viktiga. Av någon anledning är det viktigare för mig att lämna några pappersbitar med ett litet antal typografiska tecken till er än att återigen gå igenom alla flyktmöjligheter som trots att de hittills visat sig vara nyttolösa är mitt sista hopp.

Katten Jazz har dragit sig undan. Hon ligger tätt intill betongväggen i motsatta sidan av rummet, så långt ifrån mig hon kan komma. Jag har försökt närma mig henne men hon fräser och morrar om jag kommer för nära. Stanken är outhärdlig. Jag har skitit fyra gångar bakom en gammal hylla som ligger vält. På något sätt trodde jag att hyllans närvaro skulle avskärma mig. Katten följde mig, och har använt samma område som toalett. Men det var några dagar sedan sist. Slutar man äta, slutar man skita. Nu sover vi mest. Det är fuktigt i luften och väggarna är våta. Det är varmt. Jag hoppades att bajset skulle torka, men istället jäser det och flugorna har hittat hit för länge sedan. Stanken av skit är inte alls outhärdlig, men stanken av rutten skit är på gränsen. Instinktivt vet vi nog att det är så Döden talar.

Igår hörde jag ett prassel. Det var natt och jag såg inget och antog att det var Jazz. Solljuset tränger igenom Hålet. Efter några timmar, tror jag, kom ljudet tillbaka. Dag 26 efter att luckan stängdes.

En utomhusing är alltid på jakt och alltid jagad. Jag har redan berättat om min egen jakt efter mat, värme, tak över huvudet, böcker och, från tid till annan, även kvinnor. Det ni inte känner till är den *omvända* jakten. Jag är jagad, i likhet med en räv som

riskerar både sax och engelsk överklass. Det finns fällor jag kan gå i. Skillnaden mellan min och djurens omvända jakt är att i min värld finns inga jägare, ingen som skjuter på mig och ingen som kollar om rävsaxen har fått napp. Jag är jagad eftersom det finns fällor, hemliga fällor som ingen ser. Först när snaran dras åt blir man varse om deras existens. Det är fällor utan byte. Den som går i en sådan fälla gynnar ingen.

***

Jazz och jag hade haft en underbar dag i solen. Men tidigt på kvällen blev jag vansinnigt trött på alla förbipasserande. Trött på er. En fin dag kan lätt förstöras av er, och lösningen brukar vara era sopor. Inte era privata, individuella soptunnor, utan era kollektiva sopor. Det är stora områden som ni har övergivit, tomma kontorsbyggnader ångande av brustna drömmar, halvt nerbrunna lagerbyggnader med en doft av sot och försäkringsbedrägeri, giftiga industrialokaler som väntar på sanering, ibland hela kvarter som ingen vill ta ansvar för. Era kollektiva sopor lever sina egna liv. Kriminella använder dem ibland för förvaring och tortyr. Och vi utomhusingar är helt beroende av dem.

Min katt verkade också ha tröttnat på parklivet och bänken, men det var tydligt att hon var min nu. Så vi gick. Tillsammans. Och efter två timmar kom vi till soporna. Det gick relativt fort att hitta en lockande plats, en källare som förmodligen varit förvaringsrum för kol eller koks för länge sedan. Varm luft strömmade upp från en utgång som för oss var en ingång. Ett uppbrutet hänglås låg kvar, rostigt. Ingen bor här, tänkte jag. Vi gick ner och undersökte saken. Jag fick ta upp Jazz och bära henne eftersom hennes instinkt lutade åt en annan lösning.

Men det var ett trevligt rum. Några tomma hyllor, en soffa, två lådor med oöppnade flaskor, några påsar chips, läsk, burkar med blandat innehåll, en hög med Playboy. Jag antar att detta en gång har varit ett mysigt litet gömställe för en grupp tolvåringar.

Soffan var torr, och jag satte mig. I några få minuter var jag nöjd. Sedan somnade jag och väcktes inte förrän det var för sent.

– Vad fan gör den här öppen?

– Ingen aning. Stäng den så det inte kommer in mer regn än nödvändigt. Det ser också bättre ut ifall Johnson vill gå en runda när han kommer hit.

– Okej, jag sätter dit en kedja. Det håller ju i alla fall de flesta borta.

Jag var fortfarande lite omtumlad efter sömnen. Jag borde ha varit snabbare, men jag råkar vara en av dem som vaknar långsamt. När metalluckan stängdes hörde jag ett högt ljud och ljuset försvann. Jag reste mig snabbt men slog huvudet mot en hylla som stack ut från väggen ovanför soffan. Jag kände blod rinna över min panna och

slösade därför bort de tjugo sekunder som skulle kunna ha räddat mitt liv. Istället för att skrika och ropa högt satte jag mig på soffan igen och kände efter på mitt huvud för att avgöra hur stor skadan var. Jag hörde rasslande av en kedja och ett klick. Svaga röster som avlägsnade sig. Först då skrek jag. Hallå. Hallå. Vänta.

De första dagarna hade jag hopp. De två männen hade inte spärrat in mig med vilja. Det här var oavsiktligt och därför tänkte jag att de måste vara goda, eller åtminstone inte onda. Förmodligen är de anställda av ägaren till byggnaden, tänkte jag. Jag antog att de hade kommit förbi för att göra en snabb inspektion innan allt skulle säljas till en man namnet Johnson (män använder alltid förnamn när de omtalar kvinnor, så Johnson är alltså en man). De hade även sagt att han kanske skulle dyka upp.

Jag fördrev tiden med att vänta. Johnson blev min gud, eller snarare Messias, en profet som komma skall. Men efter en vecka stod det klart för mig att Johnson inte hade tänkt sig att inspektera egendomen, kanske hade han till och med ångrat sig och ville inte köpa rucklet längre. Jag hoppades att så inte var fallet, men om han hade köpt byggnaden borde det väl dyka upp byggarbetare för att renovera allt så småningom? Dessa arbetare fick bli min räddning nu när profeten var borta.

Efter ytterligare några dagar hade jag inget hopp kvar, så arbetarna uppgraderades till att istället bli de utvalda som skulle hitta mitt lik.

***

Jag har numera helt övergivit tron på Johnson och hans apostlar och börjat dyrka Hålet, det som skänker ljus, solguden. Både Jazz och jag såg det redan första dagen men dess betydelse har växt för varje dag som har gått. Härinne är det evig natt, och det är Hålet som låter mig räkna dagarna som passerar utanför. Det är ungefär två centimeter i diameter och nästan en meter långt, tror jag. Det har borrats rakt genom den fyrtiofemgradiga betongväggen som skiljer källaren från verkligheten, fällan från friheten.

Jag har skrikit mig hes genom Hålet, men ingen hör mig därute, området är avspärrat. Jag har försökt bryta loss betongen kring Hålet, men jag har inget verktyg som klarar något så hårt. Jag förstår att Hålet är det som förser oss med syre. Hålet är på så sätt vår frälsare. Jag har aldrig varit religiös, men nu förstår jag tjusningen, och Hålet har förtjänat all min hängivenhet.

Jazz är också min frälsare. Vi har lidit tillsammans och givit varandra tröst. Hungern har gjort mig till hennes fiende de senaste dagarna, men i början, då vi fortfarande hade både mat och vätska, var vi bästa vänner. Hon lät mig arbeta hårt, som om hon förstod att jag skulle få ut henne. När jag grät av förtvivlan eller stupade av trötthet kom hon till mig.

Hon lade sig nära intill mig och började spinna. Hon älskade mig, och hon älskade Hålet. Jag älskar också henne. Total isolation från allt annat förstärker de band vi har med vår nära omgivning. Jazz är ren kärlek.

***

Igår hördes ljudet. Idag såg jag det, tror jag. Min hjärna börjar bli mosig, som en bakfylla, tilltagande i styrka, men jag är nästan säker på att jag såg något. Jazz med. Hon reste sig stapplande och gick längs ena väggen. Hon är svag nu.

Jag tror jag såg en råttsvans försvinna in i en springa i ett hörn. Jag har tittat där förut. Det finns en sorts spricka i betongen, men ingenting så stort att ett djur kan bo där. Men råttor kan gnaga sig genom nästan allt. Kanske har den hört oss eller luktat sig fram till oss. Den är sugen på mitt lik, eller kanske allra mest på kattens lik? Den bästa hämnden en råtta kan få måste vara att äta en katt.

Men så ska det inte bli. Jag tänker fånga den. Jag bygger en fälla i fällan, och sedan väntar vi.

Fortsättning följer ...

Detta är novell nummer **15** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Meteorologernas_sista_dans.pdf

Seriens ***första*** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story

Bakom pseudonymen Simon F. Kant gömmer sig en amerikansk poet som tyvärr gick bort 2022. Han brevväxlade med Simon K. Jensen i en del år, och innan sin död överlät han rättigheterna till sin novell *Död Råtta* till honom. Novellen har översatts, delats upp i tre delar och givits ut på svenska, swahili och samoanska.